treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 406 | Barcelona, 21 de gener de 1975 | Preu: 8 pessetes

Editorial

SEAT LLUITA PER TOTS LLUITEM TOTS PER SEAT!

El combat permanent dels treballadors de SEAT durant els darrers anys ha assolit, els últims mesos de 1974 i les primeres setmanes de 1975, un extraordinari nivell de combativitat i consciència proletària. Pel fet de situar la seva lluita en el terreny de l'exigència del reconeixement per part de l'empresa i de l'organització verticalista dels seus representants legítims elegits en assemblees lliures celebrades als tallers i als carrers i places de Barcelona; pel fet d'exigir la NEGOCIACIÓ amb aquests representants seus com un dret irrenunciable, els treballadors de SEAT han plantejat LA GRAN QÜESTIÓ DEL SINDICAT DE CLASSE, DE LA LLIBERTAT.

No és estrany que la burocràcia verticalista agonitzant, que la direcció explotadora i franquista de SEAT, que el governador Martín Villa i el govern s'hagin sentit ferits en el seu punt més sensible per aquesta exigència dels obrers de SEAT. No és estrany que hagin desencadenat contra ells la repressió més brutal: detencions, acomiadaments, sancions.

Però els treballadors de SEAT han donat i continuen donant un exemple impressionant de fermesa proletària, d'intel.ligència i maduresa de classe, de capacitat organitzativa i dirigent, de serenitat i sentit de la responsabilitat, que farà escola i que ja en ve fent. Aquesta setmana, els milers de treballadors d'Altos Hornos de Vizcaya, que tenen tancades les seves tres factories, han plantejat la mateixa qüestió: DIMISSIÓ DEL JURAT NO REPRESENTATIU I RECONEIXEMENT DELS DELEGATS ELEGITS DEMOCRÀTICAMENT A LES ASSEMBLEES OBRERES. Amb el seu enorme esforç de combat, amb els seus innombrables sacrificis, ELS TREBALLADORS DE SEAT HAN OBERT EL CAMÍ PEL QUE CAMINARAN TOTS ELS TREBALLADORS DURANT LES PROPERES SETMANES I ELS PROPERS MESOS.

L'extraordinària riquesa de les seves experiències, de la seva lluita col lectiva, és una contribució importantíssima al combat de tota la classe obrera, de tot el poble. Les assemblees massives als tallers, les assemblees i manifestacions als carrers i places de Barcelona, a les barriades i ciutats obreres de la perifèria, al costat de mils de treballadors i veïns són una conquesta de transcendència incalculable de la democràcia obrera i popular, que cal desenrotllar i generalitzar a les pròximes accions. Les assemblees al carrer de Verdum i el Carmel, de Santa Coloma i l'Hospitalet, i en particular la impressionant acció popular de Bellvitge -a la qual va participar massivament tota la població obligant les forces repressives a abandonar la zona-, prefiguren els potents moviments de masses que donaran lloc a la VAGA GENERAL i la VAGA NACIONAL.

Però, a més a més, els treballadors de SEAT han dut les seves justes exigències a Capitania General, al Govern Civil, a l'Ajuntament, a la CNS. Han explicat les seves demandes a les associacions de veïns, als centres socials, a les universitats, als Col.legis professionals, a centres i organitzacions empresarials, a parròquies i al bisbat, a tot arreu. Amb les seves CARTES OBERTES, que han trobat tant de ressò a l'opinió barcelonina, a l'opinió nacional i internacional, la RAÓ i la JUSTESA de les seves demandes i la seva voluntat de negociació s'han fet evidents de manera tan rotunda que ningú no les ha posat en dubte. Tota la responsabilitat per les violències de totes menes emprades contra els treballadors de SEAT recau òbviament sobre la direcció de SEAT, sobre el governador civil i sobre el règim. En poques setmanes, en pocs dies, la lluita de SEAT (i la d'HISPANO OLIVETTI, CUMBRE i altres empreses de Catalunya i altres indrets d' Espanya) ha fet avançar més l'exigència de l'autèntic sindicat de classe que en tots els anys de dictadura.

Quan escrivim aquestes ratlles, després d'una lluita dura i admirable que s'ha prolongat gairebé dos mesos, els obrers de SEAT continuen la seva acció en condicions molt més dures i difícils després dels acomiadaments massius. ES DEURE INEXCUSABLE DE LA CLASSE OBRERA I DE TOT EL POBLE DE BARCELONA, DE LA CLASSE OBRERA I DE L'OPINIÓ NACIONAL I INTERNACIONAL, ELEVAR A UN NIVELL MES ALT LA SOLIDARITAT AMB ELS TREBALLADORS DE SEAT, FINS ACONSEGUIR QUE ELS DETINGUTS SIGUIN POSATS EN LLIBERTAT, QUE TOTS ELS ACOMIADATS SIGUIN READMESOS, LES SANCIONS ANUL/LADES I ELS SEUS REPRESENTANTS ELEGITS DEMOCRÀTICAMENT SIGUIN RECONEGUTS. Cal garantir els salaris íntegres als detinguts i acomiadats, i cal donar als sancionats l'ajut solidari que els calgui.

A les grans batalles obreres, populars i democràtiques en curs i a les que es lliuraran les properes setmanes contra l'encariment del cost de la vida, per l'augment de salaris, sous i pensions, en defensa del lloc de treball, pel dret de vaga, pel sindicat de classe, per les llibertats democràtiques i nacionals, l'ESTIL SEAT i l' exemple dels treballadors de SEAT han d'animar i impulsar les lluites dels treballadors de cada empresa, de cada ram de la producció, les vagues locals i comarcals, la marxa de cada dia cap a la VAGA GENERAL, cap a la VAGA NACIONAL.

LA MEITAT DE LA HUMANITAT

L'Assemblea General de les Nacions Unides ha declarat 1975 l'Any Internacional de la Dona. A propòsit d'això, és oportú recordar que el passat novembre tingué lloc a Roma la Conferència de Partits Comunistes dels països capitalistes d'Europa sobre la condició de la dona. El P.C.E. va enviar-hi una delegació encapçalada per M. Azcárate, de la qual formaven part dues companyes del P.S.U.C., Teresa Bonet i Montserrat Sallés. Reproduïm el resum de la conferència fet pér Montserrat Sallés:

La convocatòria d'aquesta Conferència a Roma sobre la condició de la dona als països capitalistes era un acord de la Conferència de Brussel.les de PP.CC. d'Europa.

L'objectiu de la convocatòria era el de fer avançar les masses femenines en el terreny jurídic, social, polític i dels usos i costums. Era també el de canviar impressions entre tots els PP. CC. de l'Europa capitalista sobre la millor manera d'enfocar el problema de les masses femenines en el seu enfrontament no sols com a treballadores, pageses o professionals, sinó com a tals dones, amb el sistema de capitalisme monopolista d'estat, en un moment de crisi d'aquest sistema, de cara a avançar cap a una Europa democràtica, alliberada del pes i poder dels monopolis.

A les tres ponències que va presentar la nostra delegació vam referir-nos a la situació de dictadura, de legalitat feixista, que oprimeix el nostre poble. Aquesta situació ha ocasionat un autèntic retard històric pel que fa a la condició de la dona. Tant en el terreny jurídic,com en el de la família, el treball, els estudis i les professions, es manté un autèntic estatut d'inferioritat de la dona.

Es per això que podem parlar d'alliberar la dona de la doble explotació a la qual es veu condemnada, al treball i a la casa, alliberament lligat de manera indissoluble a la causa de la classe obrera i a l'avenç cap al socialisme.

Amb l'acabament del feixisme estem vivint uns moments d'auge en el moviment popular i democràtic.

El nivell de participació i el paper protagonista que avui juguen gran nombre de dones, comunistes o no, en les mobilitzacions femenines per les reivindicacions més immediates a les barriades i llocs de treball és de tots conegut. I és precisament perquè hem entès en la nostra pràctica de cada dia que la lluita per l'alliberament de la dona sols té sentit en el marc de la lluita general per la llibertat i el socialisme, que creiem trobar-nos en condicions d'afegir a la lluita reivindicativa més immediata el plantejament, en una perspectiva més general, del combat per la igualtat real de la dona amb l'home.

Si ja avui és important treballar en aquest sentit, més ho serà demà, quan sota la democràcia augmentarà la consciència de les masses femenines de la necessitat d'acabar amb totes les discriminacions que moltes vegades la dona sofreix, fins i tot revestides de pretenses qualitats.

Assumir aquest problema no és fàcil i requereix un debat ideològic al si del nostre partit i en els moviments de masses.

Perquè la doble explotació de què parlàvem abans té un fons estructural i econòmic: als inconvenients i limitacions que el capitalisme posa a tots els explotats , s'afegeixen, en el cas de la dona, gran nombre de treballs i tasques, com a conseqüència de la funció que al llarg de la història se li ha atribuit a la llar i a la família.

En el pla ideològic hi ha una subordinació de la dona que ja comença amb l'educació familiar i escolar. La dona és educada en el concepte d'inferioritat davant del sexe oposat, inferioritat que justifica les discriminacions més exagerades, alhora que és mitificada en un conjunt d'aspectes i que s'imposa una "doble moral", diferent per a la dona i l'home.

Com deia el company Azcárate a l'informe que la nostra delegació va presentar en una de les ponències, "participant en aquests moviments de masses, en la lluita contra el feixisme i per la llibertat, les dones prenen confiança en elles mateixes. La pràctica de la lluita política i reivindicativa dinamitza tot el procés d'alliberament de la dona. I al partit comunista li pertoca un paper específic: fer tot el possible perquè s'elevi el paper de la dona en aquestes lluites, per enderrocar els obstacles de tot ordre que impedeixen o frenen la presència de les dones als llocs de direcció que molt sovint els correspon en la lluita social i política.

"Però, al mateix temps, no adoptem una actitud determinista. El P.C.E., posant en primer lloc tot el que duu a sumar el màxim de forces en la lluita per la llibertat, no subestima la fondària del viratge que ens cal fer per afrontar, en termes reals, la problemàtica de l'alliberament de la dona. (...) En la lluita per la democràcia avui, i demà per consolidar-la, per desenvolupar-la i dur-la al terreny social i polític, per avançar cap al socialisme, ens cal guanyar, tenir amb les forces del progrés, la major part de les masses femenines, la meitat de la humanitat. (...)

"I alhora és clar que per aconseguir guanyar les masses femenines per a la democràcia, per al progrés, cal que el nostre partit sigui cada vegada més el partit d'avantguarda, també en el problema femení, com volem ser-ho en tots els terrenys. (...)

"Partim de la idea bàsica que som el partir de l'alliberament de la classe obrera i de tota la humanitat. Per això ens correspon de ser el partit de l'alliberament de la dona".

Montserrat SALLÉS

xirinacs en vaga de fam

A l'Hospital Penitenciari de Carabanchel (Madrid), el sacerdot escolapi Lluis Mª Xirinacs, premi Joan XXIII 1974 concedit per Pax Christi, ve realitzant la seva cinquena vaga de fam. Vaga de fam indefinida per aconseguir : "1) l'amnistia de tots els presos i exiliats polítics, 2) recuperar per al poble els drets de reunió, sindicat,associació política, vaga i expressió , i 3) dissoldre els grups de poder i els privilegiats " , tal com ell manifesta en un document que ha adreçat a l'Assemblea de Catalunya.

Davant d'això, i tenint present -com el propi Xirinacs ens recorda- que l'amnistia ha estat demanada per 160.000 espanyols,per 30 associacions legals, per les assemblees obreres de 50 grans empreses, hem d'afegir-nos, com a comunistes, a l'esforç de difusió d'aquesta vaga de fam. Hem d'incorporar a la solidaritat amb els plantejaments d'aquest sacerdot tots els estaments i sectors de la població, aconseguint que s'afegeixin a tota mena d'iniciatives personals o de grups.

Saludem la iniciativa del Grup Cristià de Drets Humans de Sant Andreu (Barcelona), i demanem a totes les organitzacions del nostre Partit que, partint de l'exemple donat pel País Basc l'onze de desembre, reforcin la lluita per l'amnistia com objectiu fonamental en l'actual etapa d'avenç cap a la ruptura democràtica.

LA CLASSE OBRERA EN LLUITA PER LA LLIBERTAT

Amb la seva dura i llarga lluita els treballadors de SEAT, OLIVETTI i CUMBRE, en punta de l'ampli combat de la classe obrera de Barcelona (juntament amb SAENGER, LAVIS, el TEXTIL -ram de l'aigua-, Arts Gràfiques, Telefònica ...), està lliurant una gran batalla pels seus drets i reivindicacions, per la llibertat.El nombre elevadíssim d'acomiadats dóna una idea de les dimensions d'aquestes lluites, de la imprescindible solidaritat: 500 acomiadats a SEAT, 50 a OLIVETTI i 226 (tota la plantilla) a CUMBRE, que amb els 32 de SAENGER i els 57 de LAVIS fan un total de 864 acomiadats en 15 dies a Barcelona. Ara volem referir-nos a algunes característiques, en particular de SEAT, amb trets molt similars als d'OLIVETTI.

Ja assenyalàvem al número anterior de TREBALL que la lluita de SEAT es situava a l'avanguarda del combat obrer, alhora que representava un índex de la situació general, de la disposició combativa de la classe obrera. Ja donàvem els elements essencials d'aquesta gran batalla proletària que no ha acabat. La successió d'aturs i assemblees, amb les sancions que han significat, la sortida al carrer, les topades amb la policia, la confraternització amb la població, especialment als barris obrers, les brutals càrregues policíaques, els acomiadaments i noves sancions, la sensibilitat de tota la ciutat, la repercussió important als medis empresarials, les evidents tensions entre el Governador (govern), empresa i CNS..., tot això assenyala la mesura en què l'acció obrera a la SEAT, enllaçada amb tot el combat obrer a Barcelona, Pamplona, País Basc, Madrid, Galícia..., és un dels elements centrals de l'actual moment polític.

La lluita pel sindicat obrer

La manifesta i repetida voluntat de negociació, de negociació inseparable d'una autèntica REPRESENTATIVITAT, voluntat expressada massivament a les assemblees a la fàbrica i al carrer, en les contínues delegacions obreres -de primer a la direcció de la pròpia SEAT, després a personalitats de la vida ciutadana-, en les lletres a l'opinió pública, ha plantejat amb gran força la reinvindicació del SINDICAT OBRER, del SINDICAT DE CLASSE, UNITARI, DEMOCRATIC, INDEPENDENT. I no pas perquè els treballadors hagin abandonat les seves reivindicacions econòmiques, sinó perquè, precisament a partir d'aquestes, per tal d'assolir-les realment, per tal de poder negociar, discutir, aconseguir totalment o parcialment totes les reivindicacions, els treballadors de SEAT han assumit, massivament i col.lectiva, UNA REIVINDICACIÒ de nivell superior i inseparable de les altres: LA DE L'AUTÈNTICA REPRESENTATIVITAT OBRERA, EL DRET A ELEGIR AUTÈNTICS REPRESENTANTS, A CONTROLAR DEMOCRÀTICAMENT LA SEVA ACTUACIÓ. La necessitat, en definitiva, del SINDICAT DE CLASSE. I no solament l'han reivindicat. A la pràctica l'han començat de construir a través de les admirables assemblees que tot al llarg d'algunes setmanes varen transformar, com diu "ASAMBLEA OBRERA", els tallers de la SEAT en "zones de llibertat obrera".

La unitat demostrada a la fàbrica i al carrer pels traballadors de la SEAT, la seva capacitat per evitar la provocació, la seva capacitat de negociació, han refermat el paper de la classe obrera en el seu conjunt -i en aquets moments de SEAT, OLIVETTI i CUMBRE, com a destacament d'avanguarda de la lluita de tot el nostre poble per la llibertat.

Empresa, CNS, governador

Tots tres han actuat, ben cert, contra la classe obrera. Tots tres assumeixen plenament la RESPONSABILITAT de les mesures repressives, dels acomiadaments i sancions, de les detencions, de la brutalitat policíaca. Entre ells però, han aparegut contradiccions concretes, enfrontaments evidents. Evidència, públicament expressada, que és resultat de la crisi política de la dictadura i que alhora l'aguditza.

L'empresa es repenja en la CNS per a les seves mesures repressives; però, alhora, atribueix a en Socías, a l'Organització Sindical, la responsabilitat per la manca de canals de negociació més fàcils, concretament en no haver acceptat la dimissió dels càrrecs sindicals i per no ser avui un interlocutor vàlid ni un guardià eficaç. L'empresa es repenja en el Govern, en la policia, per tal d'imposar la més brutal repressió al retorn a la fàbrica el dia 15; però,alhora, responsabilitza el Govern per la manca de llibertats fonamentals, la qual cosa fa que a l'interior de la fàbrica es plantegin problemes que, en relitat, només poden tenir plena solució en el marc de tot el país. Això apareix en la lletra de l'empresa publicada als diaris i també en articles inspirats per la direcció de la SEAT.

El Governador, de la seva banda, s'oblida ja de qualsevol màscara i "obertu-rista" i es fa responsable de les brutals càrregues policíaques i del fet que, al retorn a la fàbrica, sigui gairebé a punta de pistola com la policia obliga cada obrer a reprendre el treball.Però, al mateix temps, en comptes d'assumir públicament la responsabilitat de la repressió al carrer, després d'alguns dies durant els quals hom espera la seva declaració sobre l'"ordre públic", treu una estranya nota en la qual(endemés de demostrar molt poc sentit de l'humor) pretén de responsabilitzar l'empresa (fins i tot l'amenaça amb "mesures penals") per haver deixat fer assemblees a la fàbrica. És com si l'empresa sol.licités el procesament del Governador per haver "deixat" fer manifestacions al carrer!

Repercusió als medis empresarials

L'impacte entre els empresaris ha estat molt gran. D'una banda perquè han vist més de prop, més clara, la força i la maduresa de la classe obrera. D'una altra perquè han comprovat altre cop, i de manera més evident, la incapacitat del franquisme per a frenar l'acció obrera. Perquè han vist que la CNS no s'aguanta ni com a combinació burocràtica tot practicant un tímid "oberturisme" del "sindicalisme de reinvidicació". Els capitalistes comencen de sentir que a ells TAMBÉ els interessa tenir interlocutors vàlids, representatius. Han començat de comprendre que el marc polític del franquisme està en crisi, que cal canviar-lo.

I això no solament s'ha reflectit en opinions individuals o col.lectives de determinats empresaris, expressades més o menys en privat encara, sinó que ha començat de tenir la seva repercussió a la premsa. En aquest sentit col.locaríem en primer pla el significatiu editorial de LA VANGUARDIA de diumenge 12 de gener en el qual, amb el títol de "ACTITUDES RESPONSABLES", després de reconèixer la força del moviment obrer, dels problemes plantejats, assenyala la necessitat de "cercar remei", "que es busquin fórmules més àgils, més conformes amb els temps... (per a) l'operati-

(continua pág. 4)

(ve de la pàg. 3)

vitat sindical", per acabar assenyalant que "allò important és atenir-se a la realitat", demanant nous camins que permetin que "s'alleugin les pressions a què es veuen sotmesos els centres de treball necessitats de pau social".

L'actitud d'aquests sectors (inclusivament ja la mateixa direcció de la SEAT) que els mena inevitablement (fins i tot malgrat que no siguin plenament conscients o conseqüents encara) al trencament amb el feixisme. I davant dels elements de la lluita obrera que apunten amb claretat cap a la VAGA GENERAL, hom comença a entendre, en aquests medis, que el camí que mena a l'establiment d'un marc democràtic per a la vida del país representa, exigeix una estreta relació entre la mobilització obrera i la de tota la població, exigeix una acció que hem carecteritzat com de VAGA NACIONAL.

La premsa

Aquesta actitud confusa i contradictòria dels sectors empresarials i de les relacions d'aquests amb el Govern (Governador) i la CNS, ha tingut el seu reflex en l'actitud de la premsa.

Un element bàsic perquè la premsa reflectís, encara que parcialment, allò que està passant, ha estat la pròpia pressió dels treballadors que han enviat constantment delegacions als diaris (a periodistes i també als directors) i els han portat la informació i les seves cartes obertes a l'opinió pública. Els resultats desiguals, irregulars, d'aquesta pressió, mostren tanmateix que és un front essencial de qualsevol combat de masses, perquè per al seu triomf és fonamental que no resti AILLADA cap acció i el seu reflex a la premsa legal és avui una decisiva contribució.

Sortida al carrer

Ha estat un altre element fonamental per tal d'assolir l'impacte que la lluita de la SEAT ha tingut. Sortida al carrer al centre de Barcelona, on milers de treballadors de SEAT (endemés de demostrar altre cop la força amb què col·lectivament havien assumit les reivindicacions plantejades) han posat en commoció la ciutat i han demostrat alhora una gran capacitat per a, amb allò que la policia qualificava de "nou mètode", desarborar el dispositiu de repressió en defugir la topada frontal amb les forces repressives, però sense fugir ni abandonar el terreny, tot dispersant-se i tornant altre cop, durant hores, a la mateixa zona.

Però si les mostres de simpatia aconseguides pels treballadors al centre de Barcelona varen ser molt importants, freqüents i públiques, allò que ha començat d'esdevenir-se als barris i localitats obreres es por qualificar com un nou nivell de mobilització de masses, com elements que apunten a característiques de la VAGA NACIONAL. Perquè hi ha hagut ja expressions de total confraternització, de fusió, dels manifestants amb la gent. Això ha menat a enfrontaments de gran duresa amb les forces repressives, com a Bellvitge, on després de la topada la manifestació va continuar, impressionant, des dels balcons i finestres de tot el barri i va forçar la policia a abandonar-lo. I també a assemblees massives, gairebé festes, als carrers, dificultant enormement l'activitat de la policia. Així va succeir especialment a Pubilla Casas i en una menor mesura a Santa Coloma de Gramenet, a Verdum, al Prat, al Carmelo...

I altre cop s'ha posat de manifest la gran significació que poden tenir els barris obrers com a centres de coordinació i convocatòria de masses.

El que en aquesta ocasió encara no es va aconseguir en la mesura necessària és l'entrada de PIQUETS OBRERS D'EXPLICACIÓ a les fàbriques. Hi va haver ja unes primeres experiències que cal desenvolupar molt més. Això és essencial per a la vaga general.

Desbordamant de la repressió

Amb la sortida obrera al carrer s'ha produit una neutralització en alguns casos, un desbordament en d'altres, de la policia. En més d'una ocasió, quan forces de la policia han demanat reforços a un punt o altre, els han contestat que "NO ERA POSIBLE" i això malgrat els importants reforços que aquesta dies han dut a Barcelona. En algunes ocasions fins i tot se'ls ha ordenat d'abandonar una o altra zona. El propi fet que la majoria dels detinguts hagin estat alliberats molt de pressa corrobora aquest desbordament de la repressió.

La solidaritat

De nou en aquesta ocasió hem d'enregistrar com a element essencial de solidaritat l'extraordinari impacte de la lluita de SEAT sobre l'opinió pública, la simpatia i l'adhesió enormes que ha suscitat. També el seu lligam amb d'altres accions en marxa i la seva capacitat per impulsar (com el novembre) noves accions a través del clima de lluita creat durant tots aquests dies. Ha estat important la solidaritat clara i explícita aconseguida a les universitats, en particular amb les assemblees, la vaga i la sortida al carrer dels dies 14 i 15.

Tot i així, cal considerar que la solidaritat ha estat insuficient. Era i és possible fer més, i cal fer-ho! El combat de SEAT planteja un problema DE TOTA LA CLASSE OBRERA, el del sindicat de classe, i quelcom que afecta tota la societat: el problema de la LLIBERTAT! Ha faltat sensibilitat davant d'això a diversos llocs, també en el mateix Partit: cal analitzar-ho i crear les condicions per a superar-ho.

També ha jugat un paper paralitzador la dificultat per situar-se en la perspectiva concreta de la VAGA GENERAL, la dificultat per entendre l'estreta relació -fins i tot la proximitat en el temps- que avui hi ha entre les accions més petites per les reivindicacions més elementals i les formes més elevades de la lluita obrera i popular. La dificultat per superar la falsa contraposició entre el "fer a cada lloc el que hom pugui" i la recerca de formes superiors de mobilització (possibles i fins i tot "necessàries" en un moment donat). Ha constituït igualment un fre la idea que, després d'haver fet grans accions, ferne de més petites era "un pas enrera": això ha dut en alguns casos a la inacció. Si som capaços de situar aquestes deficiències i aquests problemes en l'anàlisi de la gran mobilització obrera en marxa, ens ajudaran a millorar el nostre avanç.

(continua pàg. 5)

MARCELINO CAMACHO

CHARLAS EN LA PRISION

EL MOVIMIENTO OBRERO SINDICAL

NO A L'ENCARIMENT

Poques setmanes després de començar a funcionar el "Consejo de Comercio Interior y de los Consumidores", ha presentat la dimissió el seu president,García de Pablos. Segons les seves declaracions, ha dimitit per falta d'informació suficient i per limitacions en l'exercici de les funcions pròpies del "Consejo". Concretament, aquest organisme, malgrat el seu caràcter oficial, no tenia vot al FORPPA, a la Junta Superior de Preus ni al Codi Alimentari.

Aquesta dimissió -en un estat on les dimissions, fins ara, no eren mai acceptades pel govern- desenmascara la demagògia sobre el control de preus i la pretesa "defensa del consumidor".

L'únic control de preus vigent a Espanya és el que garanteix alguns grans monopolis capitalistes contra una reducció "excessiva" de la taxa de beneficis. Així s'expliquen pujades com les de l'electricitat, el gas, les tarifes postals. D'altres, com les del pa, l'oli i el sucre, responen a la catastròfica política agrària, que accelera la ruina del camp i augmenta la nostra dependència de l'exterior, sepre en benefici d'una reduida aligarquia que s'enriqueix amb les importacions, el comerç al major, la indústria alimentària i altres negocis.

No a l'encariment vol dir, per això, no al franquisme!

La XI Permanent de l'Assemblea de Catalunya ha denunciat amb vigor aquesta situació:

"A tots els apartats de la nostra vida quotidiana hi ha hagut pujades de preus (els darrers: oli, gas electricitat, etc.); el desfasament entre el cost de la vida i els sous i salaris ha crescut. Avui vivim pitjor que fa un any. Al mateix temps, apareix el fantasma de l'atur; no hi ha garanties per al lloc de treball.

"Al camp, mentrestant, es mantenen o baixen els preus de venda als camperols.

"Els comerciants,presentats als ulls del poble com a responsables dels augment de preus, pateixen de la reducció de les vendes i es veuen abocats a desaparèixer per l'expansió protegida del gran comerç.

"A les petites i mitjanes empreses, se'ls agreuja aquesta situació amb les dificultats per a aconseguir crèdits.

"A Catalunya, on tenim els índexs més alts de cost de la vida, la diferència entre el volum d'impostos i la inversió pública (al voltant dels 40 mil milions de pessetes l'any 1972) porta a un agreugement de les deficiències de serveis bàsics (escoles, hospitals, etc.) que degraden encara més les condicions de vida de les classes populars".

La Permanent assenyala qui és el culpable: la dictadura. I com se'n pot sortir: amb la lluita, seguint l'exemple dels destacaments més combatius de la classe obrera. Les lluites per salaris més alts, en defensa del lloc de treball, en defensa dels drets sindicals dels treballadors, són la resposta popular a l'encariment.

"Aquestes lluites -diu la Permanent- marquen el camí cap a una necessària generalització de les accions de tota la població que convergeixin en la conquesta de les llibertats polítiques i nacionals. Només l'exercici d'aquestes llibertats, expressat en l'elecció i control dels governants i en la creació d'organismes nacionals per a definir una nova política econòmica, etc., ens dotarà dels instruments per evitar que el pes de la crisi recaigui sobre el poble".

SETMANA DE LLUITA: 26 de gener - 2 de febrer

Finalment, la Permanent crida a una SETMANA DE LLUITA:

"El Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya es fa ressò de les reivindicacions del nostre poble contra l'encariment de la vida i amb aquest objectiu crida a realitzar, del 26 de gener al 2 de febrer, una setmana de lluita; a generalitzar-ho a les ciutats, pobles i comarques reforçant el lligam de tots els sectors populars al voltant de les Assemblees Democràtiques de cada localitat, augmentant-ne la representativitat, organitzant accions concretes als centres de treball i d'estudi, als mercats i als barris... La setmana contra l'encariment de la vida és,doncs, avui un pas més en la lluita per a la consecució de les llibertats polítiques i nacionals".

La Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, amb data 8 de gener, s'ha adherit a aquesta crida.

Endavant cap a la relització d'aquesta setmana, amb les iniciatives més variades i múltiples, a les empreses, als mercats,a les associacions de veïns i entitats populars. La denúncia i la lluita contra l'encariment ha de posar les bases per una gran ofensiva en defensa de les condicions de vida del poble, pels drets sindicals i polítics, per la llibertat.

La tornada a la fábrica

(ve de la pág. 4)

La tornada a la fàbrica SEAT el dia 15 es va fer sota les mides repressives més brutals. Desplegament policíac impressionant dintre i fora de la fàbrica, entrada dels obrers un per un, control individual a la porta, triple nombre d'encarregats i vigilants (els dels 3 torns vigilaven el torn del matí).Molts caps d'oficines havien estat enviats als tallers a fer de "policia"; hi havia nombrosos agents de la PIDE espanyola dintre i fora de la fàbrica. Es controlaven les anades al water. Les màquines de cafè foren desconnectades per impedir que es formessin grups al seu voltant. I les cadenes van funcionar a ritme lent, perquè la preocupació de l'empresa aquell dia no era el "rendiment" sinó trencar la continuitat d'una lluita unida, massiva, oberta, de setmanes i mesos. Encara que no sigui objectivament exacta, era justa l'expressió que ha corregut segons la qual a SEAT, el dia 15 i següents, es treballava "a punta de pistola".

Per tot plegat són tan importants i significatius els ATURS de 2 a 4 hores que van dur a terme, el mateix 15, en condicions tan difícils, de 3 a 4.000 treballadors. Arran d'aquests aturs foren acomiadats prop de cent treballadors més.

Aquestes accions mostren que la lluita de SEAT no ha acabat. Que avui ni amb 500 acomiadaments no es pot tallar el cap del moviment obrer ni del nostre Partit a SEAT! El que porten dintre seu els 20.000 treballadors d'aquesta empresa que han participat a les darreres accions, és impossible arrencar-ho!

Avui l'objectiu central, i no sols per als treballadors de SEAT, OLIVETTI i CUMBRE, és la readmissió dels 500 acomiadats de SEAT -molts dels quals són representants elegits als tallers - i dels de totes les empreses. AIXÒ ÉS POSSIBLE! En el procés de lluita per imposar aquestes readmissions, es situen els diversos judicis pendents a Magistratura per les demandes que milers de treballadors han presentat contra les sancions. Cal convertir aquests judicis en centres de mobilització solidària. Alhora, cal garantir el salari durant tot el temps que duri aquesta batalla, fins a la victòria, de TOTS els acomiadats de les empreses en lluita, des de barris i fàbriques, des de tota mena d'institucions i centres.

Sense oblidar el contingut dels combats -el de SEAT en particular-, la defensa dels drets obrers, de la LLIBERTAT. Batalla en què un objectiu central és aconseguir la NEGOCIACIÓ autèntica.

La condició per avançar és l'estímul de tota batalla reivindicativa en marxa, l'actualització de totes les plataformes, el passar a l' acció a tot arreu per imposar-les, la coordinació de les accions en marxa i el foment de la més àmplia coordinació de masses que suscitti noves accions.

Vida del Partit

200 MILIONS PER «MUNDO OBRERO» DIARI

El Comitè Executiu del P.C. d'Espanya va obrir recentment una campanya per recollir 200 milions de pessetes per tal de garantir la sortida de MUNDO OBRERO diari tan aviat com ho permeti la situació política del país, alhora que anunciava la pròxima sortida setmanal del portaveu central dels comunistes espanyols.

Aquesta decisió respon a l'acceleració del procés d'avenç cap a un canvi democràtic que porti a l'establiment de les llibertats fonamentals, entre elles la de premsa, i al ferm propòsit de la direcció del P.C.E. de garantir que, des del primer dia del canvi, MUNDO OBRERO sigui al carrer quotidianament.

El projecte del P.C.E., si es compleix íntegrament, suposarà la sortida de dues edicions zonals, com a mínim, de MUNDO OBRERO diari -una a Madrid i l'altra a Barcelona- i s'ajustarà amb els plans de la direcció del P.S.U.C. per treure TREBALL diari tan aviat com hi hagi llibertat.

Per tot això, el Comitè Executiu del P.S.U.C. saluda l'acord adoptat pel P.C.E. i crida les seves organitzacions i els seus militants a participar amb entusiasme i decisió a la campanya pels 200 milions per a MUNDO OBRERO diari.

Després de cloure, amb èxit el 31 de desembre darrer, amb més de 7 milions recaptats, la Campanya d'ajut a TREBALL -que ha permès renovar el dispositiu tècnic d'edició de propaganda del Comitè Central i altres organismes de direcció del P.S.U.C., i els resultats finals de la qual farem coneixer tan aviat com reunim totes les dades-, les organitzacions i els militants del P.S.U.C. han de plantejar-se com una tasca fonamental la recollida de fons per la campanya pels 200 milions per a MUNDO OBRERO diari.

I han de plantejar-s'ho sense afeblir l'ajut econòmic per sostenir el treball d'organització, l'activitat política i la propaganda del P.S.U.C., que ha de ser considerada com una activitat permanent per tots els comunistes de Catalunya. L'experiència que hem adquirit en el curs de la recent campanya dels 6 milions d'ajut a TREBALL i l'evolució favorable de la situació política ens poden permetre d'obtenir resultats encara millors tant en la campanya especial de MUNDO OBRERO com en la d'ajut permanent per sostenir l'activitat general del P.S.U.C.

El Comitè Executiu, gràcies a la campanya dels sis milions, es troba en condicions de reproduir i lliurar setmanalment MUNDO OBRERO a partir del proper mes de març. Ara pertoca als Comitès i Cèl.lules del Partit de prendre les mesures adequades per garantir la seva distribució entre les masses, tant pels canals habituals com a través de grups especials de difusors de TREBALL i MUNDO OBRERO que cal formar a cada barri o localitat i als grans centres de treball i estudi. Aquesta tasca exigeix que sigui replantejat molt seriosament el funcionament de les estafetes i de tota l'activitat de les secretaries de propaganda de cada comitè.

TREBALL i MUNDO OBRERO aporten una contribució inestimable al desenrotllament de la lluita i dels moviments de masses a Catalunya i són una base principal de la influència de les nostres idees i de la nostra política entre el poble català. Difondre TREBALL i MUNDO OBRERO constitueix, per tant, una forma directa i eficaç de participar a la lluita per la llibertat i el socialisme.

Barcelona, 18 de gener de 1975

El Comitè Executiu del PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

LA REBEL·LIÓ DELS EXCURSIONISTES

"La rebel.lió dels excursionistes", expressió amb què la premsa ha qualificat les primeres reaccions conegudes davant del decret 2253 del B.O.E. sobre campaments i marxes juvenils, ha de convertir-se en una autèntica tempesta.

Una decisió com aquesta resulta inversemblant en moments com els actuals. Veiem algunes de les seves característiques: "cuando más de seis personas pretendan realizar una excursión que dure más de 24 horas y se efectúe acampada, una colonia o un campamento, deberán solicitar al Gobierno Civil el permiso para realizarlo". Les activitats seran "dirigidas por personal que reúna las condiciones de idoneidad" a l'arbitri de la "Secretaría General del Movimiento". Aquests "jefes" de campament hauran de tenir cura que "no se den enseñanzas ni se impartan prácticas contrarias a la moral y las buenas costumbres, ni a los Principios del Movimiento Nacional".

Aquesta normativa no mereixeria, de part de la joventut, res més que la ignorància més absoluta si no fos perquè després de publicat el decret ha començat un procés d'autèntica provocació i agressió. No sols són preparats "inspectores de campamentos y marchas juveniles" (llegiu Brigada Político-social i altres forces repressives), sinó que bandes juvenils feixistes oficials i extraoficials (OJE-PENS) actuen pel seu compte per imposar aquestes normes. Els darrers diumenges s'han produit, a les estacions d'algunes localitats del Maresme, agressions d'aquestes bandes contra grups d'excursionistes que no tenien permisos ni "jefes" del Movimiento.

No és cosa de broma: es tracta d'una provocació governamental perfectament definida, a la qual cal replicar sense esperar que es posin en vigor les disposicions al.ludides. Cal exterioritzar la denúncia i l'acció contra el decret en totes les seves formes i des de tots els fronts del món i de la joventut.

El Consell General de la Unió Excursionista de Catalunya, el grup Muntanya Gelera, l'Agrupació Excursionista de Catalunya i molts agrupaments escoltes, el grup Club Excursionista Pirenaic i d'altres entitats han enviat una carta al President del Govern contra el decret.

Les vocalies de joventut de les Associacions de veïns de Barcelona han fet públic un comunicat en el qual prenen posició contra el decret.

Aquesta disposició afecta al conjunt de la població i especialment a tota la joventut. Cal desencadenar una gran ofensiva contra aquest intent de coartar encara més les activitats juvenils, amb centenars de declaracions individuals i col.lectives a la premsa, a la ràdio, des de totes les entitats i tots els grups de joves afectats, creients o no creients, treballadors i estudiants, com a preparació d'accions generalitzades de desobediència que podrien culminar en una gran concentració de protesta a la Plaça Catalunya de la nostra capital.

J.C.

«LA SETMANA TRÀGICA»

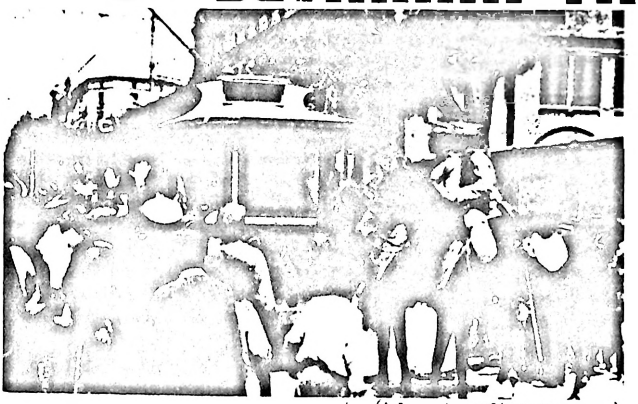

Un esdeveniment teatral: el grup de l'Escola de Teatre de l'Orfeó de Sants ha presentat durant uns dies al Casino de l'Aliança del Poble Nou de Barcelona un espectacle singular: "La Setmana Tràgica".

L'espectacle és singular des del punt de vista teatral. El guió i el muntatge han estat elaborats col.lectivament sota la direcció de Lluís Pasqual. L'escenificació, obra de Fabià Puigserver, és també singular: el públic és situat al mig de l'acció, la qual es desplega en una passarel.la que rodeja enterament el pati de butaques. El resultat és un gran fresc històric, de gran qualitat plàstica i amb una sensació d'amplitud d'espai molt adequada al caràcter èpic del tema.

Amb un ritme molt viu es desplega l'acció. Som al 1909. Guerra al Marroc. El govern de Maura crida no sols la quinta sinó també els reservistes. Els rics no van a la guerra perquè poden redimir pagant. Només combaten els treballadors, en defensa dels interessos de quatre oligarques capitalistes. La indignació cova, sobre tot entre les dones, protagonistes principals. Esclata la vaga general. Es implantat l'estat de guerra. Repressió militar. Barcelona s'omple de barricades. El govern envia més tropes després de dir a la resta d'Espanya que aquell és un moviment separatista (aconseguint així aïllar-lo). Cap partit polític no vol assumir la direcció: ni els republicans, ni l'esquerra nacionalista ni els radicals lerrouxistes. Alguns sectors del poble, empesos per un anticlericalisme primitiu i atiats per la demagògia lerrouxista, es posen a cremar convents i església,fet que contribueix a aïllar el moviment. El final és la desfeta del proletariat barceloní i una forta repressió. Els morts resultants són: 8 entre la força pública, 3 religiosos i 106 entre els revoltats. Entre els executats destaca en Francesc Ferrer i Guàrdia,anarquista fundador de l'Escola Moderna.

L'espectacle, tot i que és fet per un grup d'aficionats, té una gran força, que posa en evidència les possibilitats d'un teatre polític i popular. Mostra també el que podria ser el nostre teatre (i la nostra cultura en general)sense la censura i sense les dificultats econòmiques en què es debat. Val la pena recordar que, pel fet de no ser professionals, els actors de l' Orfeó de Sants només han estat autoritzats a fer un nombre molt limitat de representacions, i sense cap ajut econòmic oficial. (Val a dir que les promeses d'ajuda fetes per algunes entitats i persones de la burgesia catalana també han fallat.)

Un dels mèrits de la representació és també el de recuperar un bocí important de la història del moviment obrer, naturalment oblidat per la història oficial, i d'ajudar a recordar una de les seves lliçons, que es pot resumir amb les paraules de G. - J. Graells: "els fets de juliol de 1909 són un esclat revolucionari que no arriba a quallar per manca de direcció i canalització".

El mateix Graells afegeix quelcom que no deixa de tenir ressons actuals: "El moviment obrer català (...), tot i la repressió posterior a la setmana, en surt enfortit: el 1910 es fundarà la Confederació Regional del Treball, germe de la CNT". Tampoc la repressió contra la SEAT podrà impedir que el proletariat de Catalunya tregui noves energies d'aquesta gran mobilització exemplar, a través de la qual haurà après a conèixer millor la seva força immensa. Sobre tot avui,que compta amb molta més maduresa i amb una direcció política.

LA REUNIÓ DE BRUSSEL·LES

Convocada pel "Club Realitats Europees del Present", al qual pertanyen els membres més destacats dels organismes de la Comunitat Econòmica Europea, ha tingut lloc a Brussel.les, els dies 10 i 11 de gener, una reunió on més de trenta personalitats espanyoles de l'oposició i més de seixanta polítics dels països membres del Mercat Comú han dialogat "amb la finalitat de conèixer la realitat d'Espanya".

La convocatòria de la reunió, amb aquest enunciat, diu per ella mateixa que més enllà de les nostres fronteres és coneguda i acceptada l'existència d'una Espanya oficial i d'una altra de real, cada dia més diferenciades. I que, a més a més,els dirigents de la C.E.E., que es giren d'esquena des de fa més de 10 anys a les sol.licitacions dels representants de l'Espanya oficial, consideren que ha arribat el moment de dialogar amb membres destacats de l'Espanya real a fi de facilitar la futura col.laboració del nostre país amb la C.E.E. i la seva eventual incorporació a la Comunitat. Podria dir-se que en aquesta reunió les campanes d'Europa han tocat a morts pel règim dictatorial espanyol i alhora han saludat el sorgiment de la democràcia pluralista que l'ha de succeir.

D'altra banda, la reunió ha mostrat -com ha escrit el corresponsal de TELEEXPRES a París- "que Espanya i els espanyols són ja una comunitat apta per al diàleg, per a la convivència i per a la reconciliació".Al seu retorn de Brussel.les, el professor Trias Fargas ha expressat la mateixa idea en els termes següents: "Les trenta o quaranta persones que vam acudir a Brussel.les hem de mostrat que a Espanya és possible el pas a la democràcia. Hem donat una impressió de seriositat, la impressió que el canvi polític es produirà no enmig del caos sinó dintre d'un ordre".

Efectivament, els participants espanyols de la reunió de Brussel.les, que provenien de diverses zones geogràfiques, pertanyien a diferents sectors socials i representaven una àmplia gamma de tendències polítiques, van parlar un llenguatge comú i van trobar una base de coincidència que podria sintetitzar-se així: A Espanya és indispensable un canvi democràtic que implanti les llibertats fonamentals i faci possible la convivència dels espanyols en un marc de respecte a les regles de joc democràtiques".

Aquesta coincidència, que ha impressionat molt favorablement l'opinió pública europea, és un auguri esperançador per a l'oposició democràtica dels pobles d'Espanya.

No n'hi ha prou, però, de parlar el mateix llenguatge. Cal també actuar tots junts. Si totes les forces i tendències reunides a Brussel.les arribessin a un acord d' acció comuna com el que propugna la JUNTA DEMOCRÀTICA D'ESPANYA -representada de manera brillant a la reunió- el final de la dictadura no tardaria a produir-se, i el canvi democràtic s' esdevindria -com diu en Trias Fargas- "dintre d 'un ordre".

Vietnam: CAL FER RESPECTAR ALS IMPERIALISTES ELS ACORDS DE PARIS

L'acord de París del 27 de gener de 1973 va posar oficialment fi a la intervenció nordamericana al Vietnam. Semblava acabar-se, així, una de les guerres més ignominioses de la història. Després d'anys i anys de bombardeigs massius, de destrucció sistemàtica i implacable, de pillatges i assassinats contra el poble del Vietnam, la principal potència imperialista havia de reconèixer la seva incapacitat de guanyar la guerra i es veia obligada a retirar-se.

Tothom sabia, però, que el govern dels EE.UU. no renunciava al seu objectiu d'impedir l'establiment a Vietnam del Sud d'un govern democràtic i progressista. Per això, immediatament després d'haver signat l'acord de París va començar a violar-lo. Va jugar a fons la carta del dictador Van Thieu, i va enviar al Vietnam, a disposició del dictador, un impressionant arsenal militar. Es tractava, en resum, de continuar la guerra per dictador interposat. Avions, vaixells de guerra, armament modern de tot tipus, dòlars i militars disfressats de "consellers civils": tot va ser posat a disposició de Thieu, per tal de fer-ne un baluard contra les forces democràtiques i progressistes.

Però la reculada no era fàcil d'aturar. Malgrat el seu potencial militar, Thieu no ha pogut refer la situació a causa del seu aïllament polític i de la manca de suport popular.

Des dels acords de París, ara fa dos anys, la guerra ha continuat implacablement. Milers i milers de vietnamites han mort sota les bombes nord-americanes, disfressades de vietnamites. Però paulatinament, les forces democràtiques encapçalades pel Govern Revolucionari de Vietnam del Sud i pel Front Nacional d'Alliberament han anat guanyant terreny, s'han imposat i han reduït el ja precari marge de maniobra del dictador Thieu. La recent ocupació per les forces populars de la capital del districte de Phuoc-Long, a uns 100 quilòmetres només de Saigon és prou significativa. Podem dir que la guerra ha entrat en una fase d'avançada de les forces populars i que la correlació de forces, no sols en el pla polític sinó també en el militar ha variat decisivament a favor del F.N.A.

Davant la impotència militar del dictador Thieu, els governants nord-americans ja han començat a insinuar la possibilitat d'una nova intervenció militar directa. La premsa va informar fa uns dies de moviments de la VII Flota nordamericana cap a Indoxina. El president Ford i Kissinger ja han fet clares referències a la qüestió. L'amenaça és molt clara. Els governants de Washington no han respectat en cap moment els acords de París, però sempre han procurat guardar les formes. Ara es disposen a una violació oberta.

Només una protesta mundial pot aturar-los. Només una exigència massiva de compliment dels acords de París pot frenar la nova intervenció nordamericana. És una tasca urgent per als demòcrates de tot el món. Un nou atac directe de l'aviació i la marina nordamericanes significaria un enorme pas enrera per a la causa de la democràcia i la pau a tot arreu, significaria un reforçament del paper dels EE.UU. com a gendarme mundial de la reacció i, en conseqüència, significaria un reforçament dels obstacles que frenen l'avanç cap a les llibertats polítiques al nostre país.

Cal convertir, doncs, la protesta contra la intervenció nordamericana i l'exigència de compliment estricte dels acords de París en una protesta i una exigència massives. És un deure de tots nosaltres vers els patriotes de Vietnam. És una contribució necessària a la causa de la pau i la democràcia a Espanya i a tot el món.

ASSOCIACIÓ DE VEÏNS SUSPESA

L'Associació de Veïns del grup de vivendes "La Paz" (Besòs) ha estat suspesa per tres mesos pel governador de l'"obertura", Martín Villa. La causa: la seva junta havia obert un compte corrent a un banc, tot demanant als socis i veïns, a través de fulls, d'ingressar-hi diners per als obrers de SEAT. La Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona ha visitat en Martín Villa, en defensa dels habitants de La Paz.

Saludem la iniciativa d'utilitzar, com han fet aquests veïns, els mètodes més oberts i legals possibles per a la solidaritat amb els treballadors en lluita, i demanem el més ampli suport per a l'Associació de Veïns de La Paz.

RECTIFICACIÓ

A la llista núm. 14 publicada al número anterior de TREBALL, a la comarca del BAIX LLOBREGAT havia de dir: "Cornellà-St. Joan Despí, 3.811 ptes.- St. Feliu de Llobregat, 5.300 ptes.- El Prat de Llobregat, 794 ptes.".

NO A LA PENA DE MORT!

La revista CAMBIO 16 (13-I-75) publica una enquesta realitzada darrerament a 1.500 persones de 91 municipis de l'Estat espanyol sobre la pena de mort. L'enquesta és una mena de plebiscit molt oportú en uns moments que l'ombra del botxí torna a planar sobre Espanya degut a les amenaces que pesen sobre GENOVEVA FOREST i els altres detinguts pretesament involucrats en els atemptats de Carrero Blanco i el carrer del Correo.

Segons l'enquesta, es manifestan a favor de l'abolició de la pena de mort el 55 % i en contra el 30 % (un 15% no ho sap o no contesta). En general, es constaten unes correlacions significatives: les actituds contràries a la pena de mort són més freqüents a l'esquerra que a la dreta de l'espectre polític, més freqüents a les grans ciutats que a les petites poblacions. Barcelona té l'honor de donar el percentatge més alt de partidaris de l'abolició: el 78%.
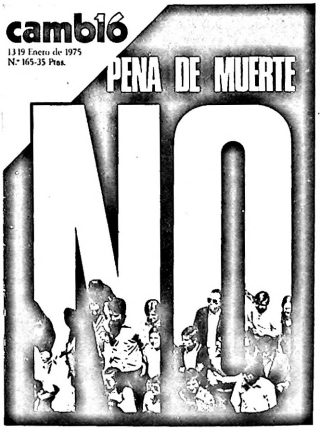
Aquest plebiscit contra la pena de mort ha d'estimular tots els seus adversaris a redoblar els esforços per tal d'"exigir l'anul.lació del consell de guerra, el pas de les actuacions a la jurisdicció ordinària, la llibertat dels encartats!", com dèiem al núm. 404 de TREBALL a propòsit de Genoveva Forest i els seus companys. Després de l'assassinat de Puig Antich tenim la prova evident que aquest règim no recula davant de cap crim, per molt que parli d'obertur isme l'actual govern.